

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A ante D

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Acrolochia, ἀκρολοχία, Promontorium est Aegypti ad Pharon, Strabo lib. 17.
 Acron, ἄκρον, Fuit Centensium rex eo nomine, quem Romulus singulari certamine vicit, eiusque arma Iovi Feretrio dedicavit. Acron præterea medicus Agrigentinus fuit, qui Athenis una cum Empedocle philosophatus est. Antiquior fuit Hippocrate. Scripsit lingua Dorica de victu salubri librū unū, autore Suida. Vide Laertium in Empedocle.
 Acronius lacus, [ἀκρονία λίανη, Ger. Der Cöstengetsee oder Dödensee.] Olim dictus, qui aliis nominibus & Podamicus, & Brigantinus nuncupatur. Hodie à Constantia urbe imminente, Constantiensis dicitur. Pompon. Mela, lib. 3. Rheus ab Alpibus decidens proprie à capite duos lacus efficit, Venactum & Acronium.
 Acrorei, Urbis Triphylia, Steph.
 Acrotadus, ἄκροτάδης, Insula est in sinu Persico: de qua Plin. lib. 6. cap. 27.
 Acrothion, Vide ACROATHON.
 Actæon, ἄκτων, cū diphth. Aristi & Antonois filius à Diana in ceruam cōversus, & à suis canibus dilaceratus. Vide fabulam apud Ovid. lib. 3. Metam. & Fulgentium, atque etiam in Commentariis Apollonii lib. 4.
 Actonia, ἄκτωνία, Insula est in mari Germanico, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 13.
 Actæ, ἄκται, Græcia regio nobilissima, quæ postea ab Amide Graeci regis filia, Actica nominata est. Dicitur Actæ, vel ab Actæo quodam rege indigena, ut refert Stephanus: vel potius, quod maxima sui parte littoralis sit, & ad mare extensa. Nam ἄκται Græci littas vocant. Plin. lib. 4. cap. 7. In ea prima Attica, antiquitus Actæ vocata.
 Actæus, ἄκταιος, a, um, id est Atticus, ἄκταιος, Ovid. 1. Metamorph. Separat Ionios Actæis Phocis ab arvis.
 Actines, ἄκταινες, Rex Aethiopiae, qui Amalium Aegypto depulit, quod non à immo deratē tyrannidem exercebat, regnique eius occupavit. Vide Diodorum lib. 2. cap. 1.
 Actium, ἄκτιον, Epitri promontorium, ubi Augustus, de victoria navalipralio Antonio & Cleopatra, urbem condidit: & Nicopolim à victoria nominavit.
 Actius, ἄκτιος, a, um, & Actiacus, a, um, ἄκταιος, Virgil. 3. Aen. Actiæ, Iliacis celebramus littora ludis. Sappho ad Phaonem: Cur ad Actiacas miseram me mittis ad oras?
 Actius navitus, Iocytus Tarquinii Prisci temporibus Augur fuit, quem insperante rege, corde novacula discidisse fabulantur. Vide Liv. lib. 1. ab Urbe. Alii malunt scribere Accius.
 Actius, sive Accius, Fuit Tragediarum scriptor, natus liberitinis parentibus, & inter colonos Pisaurum deductus: à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dicitur. In scribendis Tragediis, sententiarum gravitate, verborum pondere, personarum autoritate clarissimus extitit. Vide supra ACCIVS.
 Actior, ἄκτιος, Comes fuit Hercules in expeditione contra Amazones, in quo bello vulneratus, quō domū redire vellet, in itinere mortuus est. Actiorides, ἄκτιορίδης, Patroclus, nepos Actonis. Is enim ex Argina, quam ei Iupiter à se vitiatam uxorem dederat, Menœcium genuit. Menœcius autem resista Argina, Opuntem in Locros se cōtulit, & ibi Patroclum genuit. Fuit & Actior quidam Auruncus, cuius meminit Virgilius lib. 12. Aeneid. validam vi coaripit hastam Actonis Aurunci spolum, etc.
 Actuarii, ἄκταινοί, Medici Græci nomē, qui plurimis scriptis voluminibus, artem suam illustravit: ex quibus etiam hodie sunt in manibus septem libri de urinarum ratione.
 Acusilaus, ἄκουσίλαος, Ger. Ein Kiedner zu Niften. Atheniensis Rhetor, qui Galba imperante sese Romam contulit, ibique ludum aperuit tanto successu, ut moriens Atheniensibus decem myriades ex scenore partas reliquerit. Fuit & Acusilaus quidam Argivus Historicus, qui Genealogias quasdam conscripsit, ex æneis tabulis, quas patrem eius serunt invenisse, quem in domo sua nescio quid foderet. Vtriusque meminit Suidas.
 Acutea, pen. prod. ἄκταις, Hispania urbs est Stephano: cuius incolæ dicuntur Acutani ἄκταινοί.
 Acuria, P. Vitellii uxor. Tacit. lib. 5.
 Acylas, ἄκυλας, Philosophi nomen, qui Dialecticos commentarios conscripsit de Syllogismis. Suidas.
 Acyphas, ἄκυφος, Oppidū est in Dorica tetrapoli, ut ex Theopompo refert Stephanus.
 Acyros, ἄκυρος, Stephano, Insula est non procul à Creta, è regione Cydonia civitatis, quæ alio nomine Melos appellatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.
 A ante D.
 Ada, ἄδα, Filia fuit Hecatomni Caria regis, & Artemisia soror, quæ Hydrico fratri nupsit ut tradit Strabo lib. 14.
 Adachida, ἄδαχίδα, gens Lybica, Steph.
 Adadata, ἄδαδάμ, Civitas Pisidarum, ad Taurum montem. Strabo lib. 12.

Adad, teste Macrobio Saturnal. libro 1. capite 23. non Adab, quemadmodum hæctenus legebatur, Assyriorum summus habebatur Deus. Cui etiam deam Atargatim uxorem assignabant: per Adad Solem, per Atargatim Terram intelligentes: quod ex his duobus potissimum cuncta credenti procreant.
 Adæ, ἄδης, Oppidū est Acolidis, 40 stadiis ab Hyæra promontorio distans, non procul à Cuma. Autores Strab. lib. 12. & Plinius lib. 5. cap. 20.
 Adam, ἄδης, Hebraica lingua (Sicut lib. 1. Iosephus scribit) id est quod Ruber: quoniam è rubra terra factus est.
 Adamastus, ἄδαμαστος, Ithacensis fuit, pater Achæmenidis, socii Ulyssis: ut videre est apud Virgil. Aeneid. lib. 3. Latine interpretari possumus indomitum, ab à privativa particula, & ἄδης, domo.
 Adamiani, vel Adamitæ, Hæretici, ab Adam nominati, cuius imitatur nuditatem, quæ fuit in Paradiso ante peccatū. Creditur enim quod nuptiæ futuræ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaque, maris, sceminæque, conveniunt, non deditur nec audiunt, nudi celebrant sacramenta. August. lib. de hæreticis ad Quodvultdeum.
 Adana, ἄδανα, Verbs Cilicia: ita dicta ab Adano, qui eò coloniam deduxit una cum Soro, postquam bello adversus Tarcentes gesto, inferiores discessissent. Autor Stephanus. Meminit urbis huius & Plin. lib. 5. cap. 27.
 Adani, ἄδανί, Insulae duæ sunt in sinu Arabico, quas commemorat Ptolemæus.
 Adaripolis, urbs Persica, Steph.
 Adbellum, oppidum, Plin. lib. 57. cap. 233.
 Adduf, Fluvius est in Insulibus, qui per medium Larium lacum fertur, ita ut aquæ non commisceantur. Claudianus Adus quo scissas spumofior incitat undas. Vide Plinium, lib. 2. capite 103.
 Adelpheids, ἄδελφίδης, Historicus fuit M. Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & affuit, & præfuit. Strabo lib. 11.
 Adér, ἄδερ, Jocus iuxta Bethleem, ubi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob peccata sua pavit, loca nomen imponens, vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.
 Aderco, ἄδερκος, Hispania urbs est Stephano: cuius ceteri dicuntur Aderconitæ, ἄδερκωνίται.
 Ades, ἄδης, à Græcis dicitur inferorum deus, quæ nos Dæm & Plutonium appellamus: ita dicitur ab à privativo, & ἄδης, videtur: propterea quod à in densissimis inferorum tenebris, nocteque profunda perperuū agens nihil cerneat videtur. Nam licet æris lucidi medio (qui apud inferos nullus est) visio fieri non potest: Græci tamen Grammatici dictionis huius principium contra eymmi naturam aspero spiritu scribendum præcipiunt.
 Ades, sive Hades, ἄδης, Molossorum rex, cuius filiam nominat Cora apud Acherontem fluvio conatus est rapere. Pithonem. Unde factus est locus fabulae, Pithonem ad inferos dēdēdē, & uxorem Divi Persephonem, quæ & Cora, ἄδης à Græcis dicitur, rapere voluisse. Vide Calium Rhodig. lib. 7. cap. 13. & Platarchum in Theleo: qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidonem.
 Agindēstriūs, Cattorum princeps, Tacit. ad fin. libri secundi Annal.
 Adiabara, Populi sunt Aethiopiae. Plin. lib. 6. cap. 20. Deinde contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaras nominaverit.
 Adiabene, ἄδαβηνή, Est ultra Armeniam regio, quæ Assyria ante dicebatur, ut placet Plinio, libro 5. capite 12: Ptolemæus verò, & Strabo Adiabenam Assyriae portionem faciunt, tamque ad ortum collocant ultra Mesopotamiam. Nomen habet à difficili transitu, ab à privativo, & ἄδαβηνή, Theleo: Amnium enim, qui cam figant, multitudine, iter reddidit impeditum.
 Adiatorix, ἄδατιορίξ, Meclii cuiusdam Galatia Terrarum filius fuit, qui quum apud Heracleā Ponticam, coloniam Romanorum eò in usum non esse una iussu Antonii jugulasset, post id pōtē in prælio Achaico captus, & in triumpho circumdatus, una cum filio jugulatus est. Strabo lib. 12.
 Adilifius, ἄδελφίος, Mons est Beotia, de quo Plinius libro 4. capite 7.
 Adimantus, ἄδιδμαντῆς, Nomen viri Atheniensis, filii Platonis, Laert. lib. 3. Fuit etiam hoc nomine Cōmilitonem dux, qui quum Themistocli cœlium obijceret Num. pueri, respondit Themistodes, exuliam quempiam esse, qui ducem habebat tricemes. Ex Suida.
 Admetē huius Admetes ἄδμητης, pen. prod. Oceani & Thyros filia, teste Hesiodo in Theogonia.
 Admetūs penultima pro ducta, ἄδμητης, Suidæ, Thestion rex fuit, cuius armenta novem annos Apollinem parvis ferunt, quæ

